

Büchlerné Krämer Mária

Ez én vagyok a vágószobában a Magyar Televízióban. Szerintem az 1960-as években készült a kép. Akkor ilyen volt egy vágóasztal. Most már nem ilyen. Most már nem filmre történik a forgatás, hanem videóra. Most nem vágunk, hanem montírozunk. 1957 nyarán tudomásomra jutott, hogy megalakult a Magyar Televízió, és ott mindenféle filmes szakembert fölvesznek. Akkor az ő személyzeti osztályuk a rádióban volt, hónom alá kaptam a főiskolás bizonyítványomat és azt a papírt, amit a minisztériumtól kaptam [Ti. a Művelődésügyi Minisztériumból 1955-ben kapott levelet, amelyben az állt, hogy visszakerülhet a szakmába, ahonnan (vagy a Szinkron, vagy a Hunnia Filmgyárból) korábban azért rúgták ki, mert egy kolhozról szóló szovjet tudósítás szinkronizálása során akkor hangzott el az a mondat, hogy 'Sztálin elvtársról elnevezett kolhoz', amikor a képen egy marha volt látható. -- A szerk.], és bementem, megmutattam, hogy ez van, és szeretnék a televízióban elhelyezkedni. Azt mondták, hogy semmi akadály, de vágói állás nincs, mert az egyetlen vágói státusz foglalt. De előbb-utóbb lesz több is. Addig is az agitprop osztály vezetőjének titkárnőre van szüksége, azt elvállalom-e. Azt mondtam, igen. Akkor ezt elvállaltam, meg is feleltem. A tévéhez 1958. január hatodikán kerültem, negyvenhat éve. És közben megismerkedtem a Híradó akkori főszerkesztőjével, Matuz Józsefnével, akinek elmeséltem a történetemet. Azt mondta, jó, akkor kipróbállak. Akkor az úgy volt, hogy napközben titkárnő voltam az agitprop osztályon, és este nekiálltam ezt-azt megvágni hajnalig. És akkor reggel megint folytattam a titkárnősködést. Aztán lett egy vágói státusz, és engem oda betettek. Tulajdonképpen én találtam ki, hogy kell tévéhíradót vágni, mert aki addig csinálta, nem volt igazán tudós ebben a szakmában. Felneveltem rengeteg asszisztensből vágót, ma is hatvan százalékban azok a vágók dolgoznak a Magyar Televízióban, akiket én neveltem fel. A Híradónál fontos volt, hogy az ember tudja, mi a mondanivalója egy riportnak, és ezt úgy kellett megvágni, hogy a mondanivaló érvényesüljön. Meglegyen a kép ritmusa meg a hang meg minden. Volt olyan anyag, amibe beszóltak fentről, volt, amibe nem. Volt egy riport arról, hogy az Operaháznak bemutatója van, abba nem szólt bele senki. De ha olyan riport volt, hogy Kádár János elment ide vagy oda, akkor természetesen megnézték, hogy rendben van-e. Azonkívül én elég sokat dolgoztam kint, Moszkvában. Amikor volt a magyar küldöttségnek valamilyen feladata kint, akkor mindig küldtek a

Híradótól egy stábot.